

Л е н ъ .

(М. Биковъ).

Малката Марийка много обичала да ходи съ майка си на полето. Тѣ живѣли въ село и често ходили да гледатъ какъ растатъ, цѣвятъ и вѣрзватъ рѣжътъ, ечемикътъ и житото. Една сутринь, слѣдъ като си изпили млѣкото, майка ѝ прѣдложила да идатъ въ полето, като ѝ обѣщала, че ще ѝ покаже нѣщо ново.

Тръгнали и стигнали до една нива, въ която вече расла хубавичка зелена трѣвица. Марийка се удивила много на мъничкитѣ гължбови цвѣтове; тихъ вѣтрецъ вѣялъ па и трѣвицата твърдѣ красиво наклонявала своитѣ гължбови цвѣтчета.

— Ахъ, мамо, какви гиздави цвѣтчета! кажи ми, кое е това растение, прошепнало веселото момиченце, като се навело да къса цвѣтове и ги свѣрзва на китка.

— Помнишъ ли, Марийке, азъ съмъ ти разказвала, отъ кое растение е направена дрешката ти?

— Помня, мамо, отъ ленъ?

Да, това е ленъ. Въмѣсто тѣзи гължбови цвѣтове, ще се появятъ валчести главички съ сѣменца; стѣбълцата ще станатъ твърди; вътрѣ въ тѣхъ има влакна, отъ които из-